

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

Ribadeneyra, Pedro de
Coloniæ Agrippinæ, 1602

De mortificatis affectibus. V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

medij, & in neutram potius partem pendere. Immò verò, si me hoc tuum desiderium teneret, in contrariam partem flectere conarer animum: ut in ea æquabilitate tandem statuque confisterem, qui ad obtinendam perfectam obedientiam est necessarius.

Cum verò Præpositus esset Generalis, aliquoties dixit: Si summus Pontifex imperaret, ut ostio Tyberino scapham, vel nauigium quodcumque primum inuenisset, clauo, malo, velis, remis, cæterisque armamentis spoliatum conscenderet, & ita absque villo comœatu mare traiceret, sed id non solum æquo sed etiam libenti animo facturum. Cum autem quidam summus vir, hunc illius animum admirans, Ignatio diceret, quæ isthæc esset prudentia? Respondit Ignatius, Prudentia, Domine, non tam est parentis, quàm imperantis.

DE MORTIFICATIS
affectibus.

CAPVT V.

Appetitus omnes sic Ignatius
Dei gratia, studio laboreque perui-

peruicerat, & obediens rationi effe-
cerat: vt non quidem ἀπαθής & absque
omni animi affectione esset (hoc enim
hominis naturæ est alienum) sed certè,
vt ab omni commotione animi, mo-
tuque turbulento vacuus videretur. E-
ratque id consecutus, vt cum calidus
natura, corporisque constitutione bi-
liosus esset: propter summam tamen
lenitatem, quam in omni sermone, vi-
tæque consuetudine adhibebat, frigi-
dus ipsis medicis, lentusque potius vi-
deretur. Sed eo, quod in interiori affe-
ctu vitiosum erat, edomito, actio, vbi
opus erat, vigeat: neq; animi summa
moderatio vim efficiendi vlla ex parte
minuebat.

Vidimus persæpè illum affabiliter,
hilareque, & magna animi æquitate
colloquentē cū suis, accersere aliquē,
quem obiurgare vellet: primoque illi-
us aspectu commutare vultum, ad se-
ueritatem componere, & quasi iratus
esset, grauiter hominem corripere, &
castigare. Statim tamen atque ille ex-
cesserat, ne puncto quidem temporis
interiecto, ad suam illam tranquillita-
tem, iucunditatemque sermonis, sere-
no vultu, explicata fronte, rediisset:
perinde ac si nunquam aut ille inter-
uenisset.

Bb

uenisset.

uenisset, aut quenquam ipse obiurgasset.

Itaque apparebat nihil animo fuisse commotum, ad seueram illam obiurgatoris personam & suscepisse cum vellet, & deposuisse. Quod in reliquis eius actionibus videre fuit, vt ex illis perluceret moderatio animi, & tranquillissimus securæ mentis status.

Eundem tenorem semper tenuit in rebus gerendis, & perpetuitatem in omni vita. Nam quamuis corpore aliter atque aliter affectus esset, & propter valetudinis varietatem ad res tractandas vel magis vel minus aptus, animo tamen idem semper erat: vt ad aliquid ab eo impetrandum, aut conficiendum, obseruare tempus & oportunitatem, nihil esset necesse. Nam siue illum sanctissimo Missæ sacrificio peracto, siue prandio conuenires, è lecto surgentem, aut ab oratione, perinde erat: siue res lætæ, siue tristiores essent: denique in nulla rerum dissimilitudine ac varietate, varius ipse, sui que dissimilis fuit. Quæ animi equabilitas, perpetuaque constantia in corpus etiam (vt paulò antè diximus) redundabat.

Cum

CVM in mensa, aut in sermone aliquo familiari cum Ignatio vnà essemus: si cui nostrum imprudenti verbum aliquod excidisset: si quid factum dictūve esset, quod minus probaret, statim colligebat animum, fingebatque vultum ad seueritatem, vt vel ipso Patris aspectu admoneretur, qui deliquerat. Quod in rebus sæpè leuissimis fecit, quarum culpa propter tenuitatem, sensus nostros, acieq; fugiebat. Neq; enim solum apud se ipse erat, sed suos etiam volebat esse.

A consanguineorum molestissima cura negotijsque longissimè abfuit: & quasi esset sine patre, sine matre, sine genealogia, vt Melchisedech, vel omninò mundo, & omnibus mortuus quæ mundi sunt, nihil quod ad eorum carnem pertineret & sanguinem, ad se attinere iudicabat. Spiritum fouebat quoad poterat, & vt in virtute maiores indies progressiones facerent, oratione, studio, opera curabat: omniaque quæ in eos conferebat officia, veræ charitatis, ac religiosi spiritus moderatione definiebat. Quocirca cum eius fratris neptem Loiolæ familiæ heredem, multi nobiles atque locupletes viri cuperent vxorē ducere:

Bb 2 magni

magni Principes atq; clarissimi, quorum multa in Ignatium, Loioleamq; familiam beneficia extabant, per litteras rogauerunt Ignatium, auctoritatem suam interponeret, & ad suos scriberet, cupere se vt fratris neptis in honestissimo matrimonio collocaretur; & certo cuidam nobilissimo viro, & necessitudine & vicinitate coniuncto, opibusque praestanti nuberet, quem illi ipsi nominabant. Ad quos Ignatius rescripsit, matrimonium illud sua nihil interesse; se iam tot ante annos saeculo mortuum, curis illius omnibus nuntium remisisse: non esse aequum id repetere, quod pridem omiserat, & aliena seque indigna tractantem, induere iterum tunicam quam exuerat, rursus inquinare pedes quos lauerat.

Sed praestat ipsiusmet Ignatij epistolam, de hac ipsa re ad Ducem Naiarae scriptam apponere: vt tanti Patris verbis excitemur ad perfectionem, & admirabili exemplo magis etiam accendamus sic enim ait:

LITERAS tuas 21. Februarij scriptas heri mihi reddidit D. Ioanes Guera. Nulla autem excusatione vtar, quamobrem ad te haecenus non scripserim. Est enim illa maximè idonea, & per

& per se manifesta, quòd quicumque
saeculo renuntiant, vt Christum perfe-
ctius sequantur, omnia etiam quæ sa-
culi sunt, debent repudiare atque obli-
uisci, vt cælestia studiosius meditari,
atque ardentius possint concupiscere.
Itaque ista vrbauitatis officia fugiant,
vt quæ Dei sunt, impensè curent. Sed
si vlla mihi sese obtulisset occasio, ad
Dei gloriam, inseruendi, eam verò li-
bentissimè arripuissem: & pro mea te-
nuitate etiam ostendissem, quam me
tibi, ac vniuersæ familiæ tuæ obstri-
ctum putem: quotque & quàm mag-
nis maiorum tuorum beneficijs, me
deuinctum intelligam. Quod vnum
mihi reliquum fuit, vt te Deo commē-
darem, præstiti sanè hætenus, & præ-
stabo diligenter; Deumque precabor,
vt te tuaque omnia, quam felicissimè
conseruet, & singulari quadam gratiæ
suae protectione, ad ipsius nominis
gloriam tueatur ac gubernet. Quod
ad matrimonium, de quo ad me scri-
bis, attinet, illud certè eiusmodi est, &
à mea minima professione vsque ad-
cò alienum, vt ab eo, quasi meis insti-
tutis omninò contrario, ac vehemen-
ter repugnanti, mihi temperandum
statuam. Possum enim tibi omni asse-

neratione affirmare, totos decem vnde-
decimve annos, ad nullum ex Loiolea
familia, ne literam quidem me scri-
psisse. Persuasi enim mihi, cum saeculo
vniuerso nuntium remisi, illam quo-
que propter Christum me semel reli-
quisse: neque debere me eam repe-
te, aut vlllo modo propriam existima-
re, quam tam certo, tamque confide-
rato iudicio reliqui. Sed si tu tamen ad
maioris Dei gloriam fore iudicas,
vt duae istae familiae & dominatus in v-
num coeant, & coniungantur; & ad e-
um finem quem omnes semper ante
oculos debemus habere, in rem vtrius-
que futurum putas, Ozaetae Domi-
num, & Martinum Garziam, confan-
guineos meos, & ad te euocandos cen-
teo, & cum ijs ipsis transigendum. Ab
ijs enim duobus, res illius quidem par-
tis pendet, quod Ioanni Gueuaræ co-
piosius exposui. Itaque rem totam sa-
pientiori tuo iudicio relinquo. Deum-
que precor, vt nobis voluntatis suae lu-
men ostendat, eamque perfecte adim-
plendi, abundantem gratiam tribuat.

Romae 26. Augusti, 1552.

Si sensum animi sui, eamque volup-
tatem, atque adeo vtilitatem, quam ex
eant magna capiebat, sequi, suoque
indul-

indulgere genio voluisset (mirificè enim recreabatur eius mens musica, atque incitabatur in Deum) se chorum in Societate instituturum (me audiente) esse dicebat; sed illud se prætermis-
 sisse, quòd Deo magistro atq; autore didicisset, præclarū quidem in choro canendi esse munus, atque sanctissimum, sed minimè ad illud nos à Deo esse vocatos. Aliam nostri instituti rationem, alia propria nostræ Religionis esse munia.

DE MODESTIA ATQVE
 efficacia sermonis.

CAPVT VI.

Sis qui in verbo non offendit, perfectus est vir, potens etiam fræno circumducere totū corpus, ut beatus Iacobus ait; meritò sanè in perfectis viris haberi Ignatius debet, qui linguæ suæ (quam nullus hominum domare potest) frænū iniecit, maximeq; excelluit moderatione verborum. *Iacob. 3. Ibidem.*

Si quid audiret eorum quæ ad iram vel ad turbidiorum aliquem motum incitare homines solēt, statim sese colligebat, iungebatq; cum Deo: & quid responderet, accuratè meditabatur.